KARAVAANI RY:N
JÄRJESTÖLEHTI

KANGASTUS

1/2013

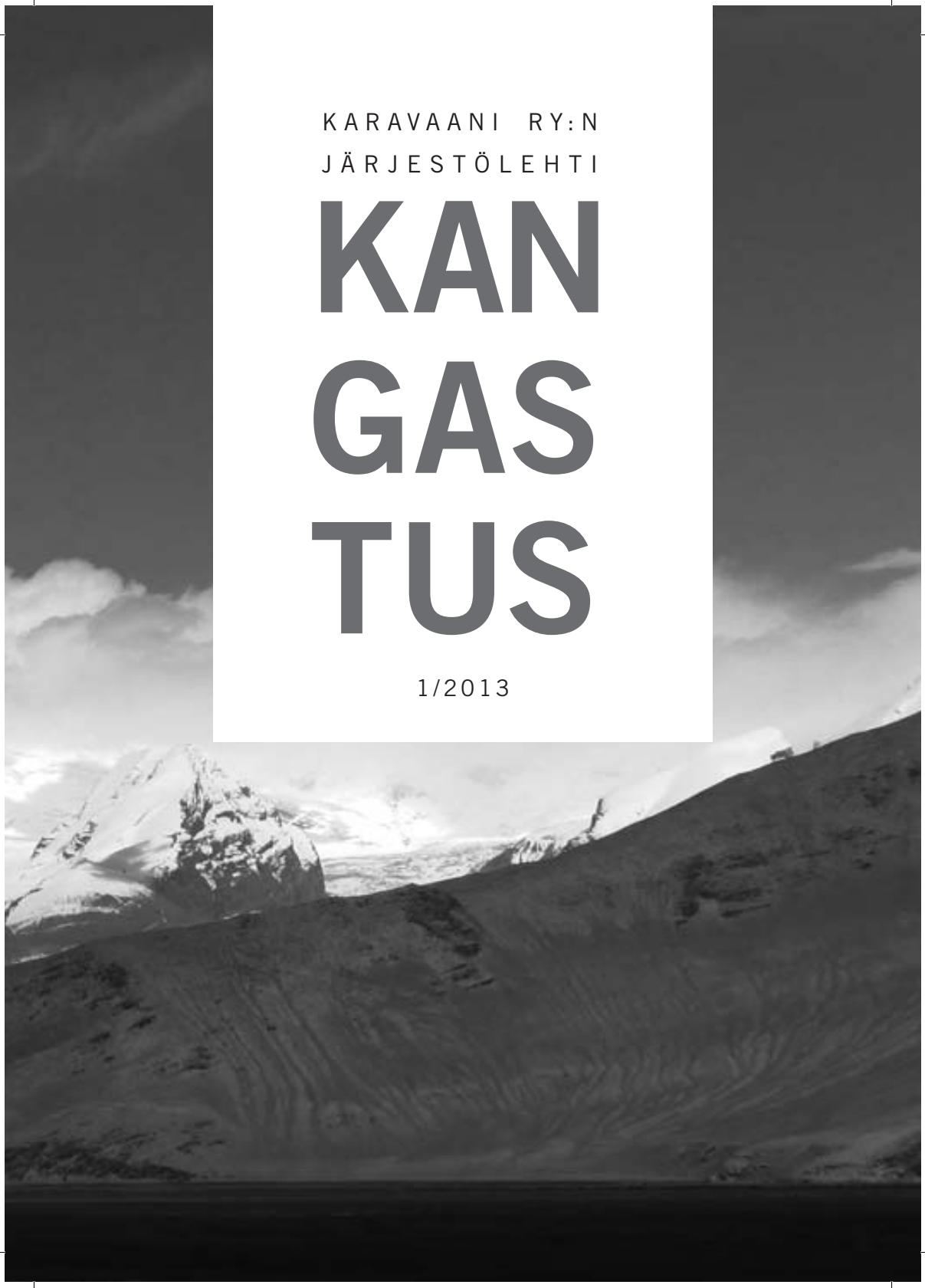

Hyvää kevättä ja tulevaa kesää, arvon lukija!

Tässä numerossa seikkailemme seikasta toiseen. Toimittajamme ovat pohtineet mm. kahvia, viskiä ja ajankohtaisia tapahtumia (tärkeysjärjestyksessä). Osan sivutilasta vievät myös pääaineisiimme liittyvät ystävyysseurat ynnä muut järjestöt. Ystävyysseurojen liitto ry listaa jäsenikseen 26 suomalaista Aasiaan, Lähi-itään ja Afrikkaan keskittyvää seuraa. Näiden lisäksi tarjolla on myös useita muita funktioltaan samankaltaisia organisaatioita kuten kerhoja, edustustoja ja opiskelijajärjestöjä. Kevään Kangastuksessa esittelemme mm. AIESEC:in, Taiwanin edustuston sekä Lähi-idän opiskelijat ry:n. Järjestöissä toimiminen on mainio ja humaani tapa harrastaa usein vouhotettua ”networkkäämistä”, joten suosittelemme lämpimästi niihin tutustumista.

Asiasta toiseen. Poliittiset mullistukset jatkuvat Aasiassa. Viime aikoina mediassa on seurattu tarkasti Pohjois-Korean sotauhkausten kirjoa. Uhka ja mullistukset vaanivat myös meitä opiskelijoita Suomessa: loppukevät väijyy nurkan takana deadlineineen, ja opintotuki on joutunut jälleen kerran vaakalaudalle, kuten Joutilas mietteissään manaa. Älä silti vaivu epätoivoon! Kohta koittaa kaunis kesä ja mukavat hetket Kangastusta lukien.

Hyviä lukuhetkiä toivottavat
päätoimittajat

Laura Mursu ja Kata Naaranoja

TÄSSÄ NUMEROSSA

2 Pääkirjoitus
3 PJ puhuu
4 Kanantappaja Zimbabwesta
9 Ei näin / Hehän ovat kuin kaksi kamelin kyttyrää
10 Latten lumoissa
12 Suntoryn viskeissä kaikuu japanilaisuus
16 EARS on music
20 Ystävyysseurat kartalla
22 Lähi-idän opiskelijoiden kanssa kahvilla
23 Finnish-Japanese Contemporary Music Society
24 Tositarina AIESEC: sta
28 Suomen ikkuna Taiwaniin
29 Manhunen
30 Joutilaan mietteitä
31 Mitä kuuluu?

Kannessa: Pamirin vuoristoa Kiinan ja Tajikistanin rajalla

Eräänä syksyisenä iltapäivänä menin Karavaanin syyskokoukseen, ensimmäiseen opiskelijajärjestökokoukseeni ikinä, perustaakseni Karavaaniin kimono-kerhon. Kimono-kerho tuli perustettua, mutta jotenkin päädyin myös seuraavaksi puheenjohtajaksi. Puheenjohtajanne on siis japani-fuksi. Ottakaahan minuun yhteyttä kaikissa kysymyksissä, jotka liittyvät Karavaaniin tai joissa Karavaani voisi auttaa.

Kun minut oli valittu puheenjohtajaksi, tuli mieleeni heti, että pääsen kirjoittamaan Kangastukseen jotakin puheenjohtajan asemassa. Tätä olen tuumaillut pitkin kevättä, enkä silti ole keksinyt mitään erityisen erikoista kirjoitettavaa, vaikka kaikkea tässä on tapahtunut ja tapahtumassa.

Jo varmaan ensimmäisenä päivänä orientaatioviikolla opin, että laitoksella ei ole rahaa, kaikki on tiukalla ja on oltava iloinen, jos edes opetusta järjestetään. Erityisesti egyptologian tilanne oli ja on edelleen vaakalaudalla. Kuitenkin kevät yllätti, ja klassisen muinaisegyptin peruskurssi järjestettiin ilmeisesti hyvin yllättäen. Itsekin olisin halunnut osallistua kyseiselle kurssille, mutta valitettavasti se meni toisen kurssin päälle. Kurssien päällekkäisyys tuntuu olevan yleinen ongelma kaikille, mutta se on vain kärsittävä. Kyllähän muinaisegyptin peruskurssi järjestetään uudelleen. Taas joskus. Aivan varmasti. Joskus.

Käytännössä viimeinen opiskelukuukausi on lähtenyt käyntiin, kirsikankukat kukkivat Japanissa ja huhtikuussa on mm. vuosijuhlat. Tapaamisiin.

Keväisin terveisin,
Milla Molarius

Kangastus kevät 2013

Kangastuksen yhteystiedot
kangastustoimitus@gmail.com
Karavaani r.y. / Kangastus
PL 59 (Unioninkatu 38 B)
00014 Helsingin yliopisto

Painopaikka:
Picaset Oy, Helsinki

Päätoimittajat:
Laura Mursu
Kata Naaranoja

Taittaja:
Minna Latva

Lisäksi Kangastusta olivat tekemässä:
Sini Häyrynen
Joonas Kirsi
toveri Krtek
Laura Lamberg
Lasse Lehtonen
Mia Meri
Milla Molarius
Tanja Neuvonen
Alli Palojärvi
Anne Pauna
Henna Puumala
Sonja Skoglund

Kannen kuva:
Arttu Anttonen

Teksti ja kuvat: Anne Pauna

KANANTAPPAJA

Zimbabwesta tässä terve!

Kuukauden aikana vapaaehtoisena Zimbabwessa ehtii kokea ja oppia paljon. Toimenkuvani ei vielä Hararen lentokentälle saapuessani ollut minulle selvä, mutta vakuutin itselleni ja muille että olisin valmis tekemään mitä tahansa hyödyllistä. Neljä viikkoa vilahti ohitseni liiankin nopeasti, ja jokainen päivä täyttyi tekemisestä ihan itsestään. En ole aiemmin elämässäni niin lyhyessä ajassa onnistunut tekemään niin paljon; toteutin mm. haaveeni niin kanantappamisen oppimisesta kuin terveysprojektin alulle panemisesta.

Zimbabwen AIDS-orvot ry

Hararen esikaupunkialueella Dzivarasekwassa kahden vapaaehtoisen suomalaiseläkeläisen perustama järjestö Zimbabwen AIDS-orvot ry tukee paikallisten lasten koulunkäyntiä sponsorirahoin. Koulutukiprojektissa on tällä hetkellä mukana 417 lasta. Koulunkäyntimaksujen lisäksi lahjoituksilla ja Ulkoministeriön hanketuilla pidetään yllä toimintakeskusta, johon lapset voivat tulla koulupäivän päätteeksi syömään. Se on usealle lapselle päivän ainoa ruoka. Kylän köyhimmistä perheistä myös tukiprojektin ulkopuolelle jääneet lapset saavat tulla syömään. Toimintakeskuksessa järjestetään myös paljon kulttuuritoimintaa sekä koulunjälkeistä opetusta. Lisäksi järjestö kustantaa lasten terveydenhuoltokustannukset sairastapauksissa, mikäli vanhemmilla ei ole varaa terveydenhoitokuluihin. Tällaisen järjestön ylläpitäminen vaatii mieletöntä säpinäasennetta, ja paikan perustajat **Seppo Ainamo** (kunnioitettavat 73-vuotta melkein mittarissa) ja **Oili Wuolle** (ikää rapiat 60-vuotta) heräävät joka aamu kukonlaulun aikaan

Kanantappaja-ammattilainen.

hoitamaan asioita. Meno jatkuu pitkälle iltaan. Tämä, jos mikä, oli minunlaiselleni energiapakkaukselle täydellinen ympäristö aloittaa vapaaehtoisena!

Tuntuu edelleen uskomattomalta, että minut otettiin niin ennakkoluulottomasti vastaan. Sain lähteä työstämään terveysprojektia vaikka minulla ei olekaan mitään alaan liittyvää koulutusta – vain kiinnostusta ja omaa harrastuneisuutta. Lasten kanssa keskityin terveyskorttien tekemiseen (tässä oli mukana muutama paikallinen apuhoitaja vapaaehtoisena) sekä peruskaitsemiseen. Lavantautiepidemian riehuessa kynsienalusten pesemisestä tehtiin pakollinen toimenpide.

Yritin myydä ajatusta "I care for myself so I care for my community"

Ennaltaehkäisevän terveydenhuollon tärkeys

Mietin paljon sitä, mitä merkitystä vapaaehtoisella panoksellani oli. Mitä merkitystä on siitä että paimennan lapsia (sekä aikuisia työntekijöitä!) pesemään käsiään jos lähdettyäni kukaan ei edelleenkään ymmärrä, että kaikesta terveyteen liittyvästä ja eritoten ennaltaehkäisevästä terveydenhuollosta pitäisi tulla yhteisön agenda. Yritin myydä ajatusta "I care for myself so I care for my community". HIV ja AIDS ovat syrjäkylien kirous, mutta todellisuudessa ihmisten kuolinsyiksi kirjataan "jalan pullistuma", "päänsärky" ja niin edelleen. Periaatteessa varmasti jokainen ajatuksen tasolla välittää terveydestään, mutta köyhyys ja kouluttamattomuus johtavat siihen, että HIVin ja AIDSin kitkemisen ongelmana ei ole lääkkeiden saanti, sillä lääkkeet saa paikalliselta klinikalta ilmaiseksi, vaan niiden sosiaalinen stigma. Kouluttamattomuus näkyy siinä, että ei ymmärretä sitä, että testeissä käymisen pitäisi olla osa jokaisen ihmisen omaa vuotuista terveydenhoitoa. Heidän mielestään testeihin meneminen viestittäisi jo siitä, että on viettänyt jotenkin erityisen holtitonta elämää ja uskoo positiivisen vastauksen olevan mahdollisuus, puhumattakaan siitä tilanteesta jossa vastaus oikeasti olisi positiivinen, ja paikallisella klinikalla on vierailtava säännöllisesti hakemassa lääkkeet.

Minä, kaksi paikallista farmaseuttia, ravitsemustiedettä opiskellut nuori mies sekä apuhoitajat perustimme terveysklubin. Tarkoituksena oli, että nämä terveydenalan ammattilaiset opettavat tukiohjelman vanhimmista oppilaista "pikkuammattilaisia" eri opetus- ja workshop –ideoin, ja nämä "pikkuammattilaiset" opettavat nuorempia lapsia sekä omia perheitään kotona. Halusin, että vapaaehtoistyöskentelystäni jäisi joku konkreettinen asia elämään kylään. Tässä projektissa paikalliset konsultoivat minua sähköpostitse terveysklubin opetuksen sisällöstä. Palattuani Suomeen olen

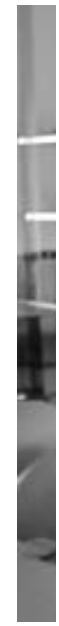

Kananmunapäivänä rikottiin 210 kananmunaa.

järjestänyt Helsingin nuorten ja opiskelijoiden YK-yhdistyksen kautta kynsiharjakeräyksen. Kasassa on melkein 300 kynsiharjaa ja ne lähtevät kohti Dzivarasekwaa huhtikuun lopulla! Toukokuussa terveysklubissa opetellaan parempaa käsihygieniaa.

Kyyneleitä klinikalla

Terveysintoiluni puitteissa kävin vapaaehtoisen apuhoitajan kanssa tutustumassa paikalliseen klinikkaan ja siellä osastosihteereihin. Halusimme heiltä terveysaiheisia postereita mm. käsien pesusta ja perushygienian tärkeydestä. Yritimme myös kysyä mikäli he voisivat auttaa meitä niinkin inhimillisen asian kuin käytettyjen terveyssiteiden polttamisessa. Esikaupunkialueella, missä toimintakeskus sijaitsee, käy jonkinastainen julkinen roska-auto kiertelemässä, mutta minulle on jäänyt epäselväksi mitä roskia se kerää mikäli kerää ollenkaan. Klinikan

*Paikallinen vapaaehtoinen apuhoitaja **Gloria** mittaa Shingirain verenpainetta.*

matriarkat vastasivat, että he auttavat meitä jos me myös joskus autamme heitä. Mietimme siinä että olemme kaikki yhtälailla huolissamme terveydenhuollosta ja varsinkin ennaltaehkäisyn tärkeydestä. Tästä johtuen kysyin mistä klinikalla on suurin puute, ja vastaukseksi sain verenpainemittarit. Klinikka työllistää 52 paikallista. Siellä sijaitsee kylän synnytysosasto, mutta heillä ei ollut yhtään verenpainemittaria. Otin yhteyttä suomalaiseen lääkäriystävääni, ja hän keräsi joukon lääkäreitä, jotka auttoivat rahoittamaan viisi verenpainemittaria ja lahjoittivat nämä niitä tarvitseville. On vaikea kuvailla sitä tunnetta kun klinikan työntekijät kyynelehtien vastaanottivat verenpainemittarit.

Kokkaamassa 250 lapselle

Vapaa-ajallani Kotisuomessa rakastan järjestää kolmen ruokalajin illallisia ystävilleni. Toimintakeskuksen keittiötoiminnasta kuullessani halusin heti ilmoittautua vapaaehtoiseksi keittiötädiksi. Osallistuttuani heidän toimintaansa pidin törkeänä terveysrikoksena sitä, kuinka paljon he syöttivät suolaa lapsille. On yleistä tietoa että Afrikan kuumuuden takia suolaa pitää syödä. Mutta on eri asia syödä suolaa sen verran, että sitä saa oikean määrän kuin oksentaa ruoka, jota ei saa alas, koska se on pelkkää suolaa. Kävimme väittelyä tästä. Tietenkään vuosien suolan syönnin jälkeen vähempisuolainen ruoka ei maistu miltään. Päätin, että yhtenä päivänä emme tee normaalia ateriaamme vaan korvaamme sen itse kehittelemälläni reseptillä. Näin syntyi kananmunapäivä, jolloin kokkasimme 250 lapselle paikallista ruokaa muistuttavan maukkaan aterian, jossa proteiinin lähteenä toimi kananmuna. Ruoka sisälsi ensin öljyssä kuullotetut pavut, porkkanat sekä sipulit, joiden sekaan kattilaan heitettiin riisi ja lihaliemikuutioita. Lopuksi survoimme sinne 210 kananmunaa, jolloin ruoka oli käsin syötävää mössöä, herkullista ja sopivan suolaista. Kolmen tunnin keittourakan jälkeen istuimme naisten kanssa alas. Keittiön päähengetär, **Shingirai**, oli hiukan ylipainoinen. Hän otti suolaa käteensä runsaasti ja heitti lautaselleen. Tokaisin hänelle, että hän tappaa itsensä syömällä liikaa suolaa, koska se aiheuttaa verenpainetta, mikä ei ole hyvästä. Nainen naurahti ja sanoi että hän on terve ja vahva, ruoan kuuluu maistua suolalta. Sanoin, että jos tänään mittamme hänen verenpaineensa ja se on huomattavan korkea, voin kertoa sen johtuvan liiallisesta suolan käytöstä. Korkea verenpaine on iso ongelma Zimbabwessa. Alueella, jossa HIV ja AIDS ovat todellisia uhkia, ei kannata riskeerata omaa henkeään korkealla verenpaineella, koska sillä saa helposti vähennettyään elinvuosiaan. Mittasimme kaikkien verenpaineet ja tulokset olivat hyytäviä. Keittiöleideistä suurimmalla osalla oli verenpainetta. Keittiötädit kiinnostuivat omasta terveydestään sekä siitä, miten ihmiskeho voi voida huonosti, vaikka se ei aina ulospäin näytäkään siltä.

Nämä kaikki tapahtumat raapaisevat vain pintaa kaikesta siitä, mitä Zimbabwessa sain väistämättä kokea. Tekisi mieli kertoa lapsista, jotka näyttävät normaaleilta, mutta ovat todellisuudessa ikäryhmäänsä verrattuna aivan liian pieniä. Haluaisin jakaa videon, jossa lapset

pesevät pyykkiä laulaen. Haluaisin kertoa kuinka 24-vuotias aikuinen purskahtaa itkuun kun 12-vuotias kertoo, ettei saanut kenkiä. Maailman kompleksisuus tuntui käsin kosketeltavalta. Tahdon kuitenkin lopettaa tarinani kertomalla unelmani toteutumisesta. Suurin toiveeni lähtiessäni oli ollut se, että oppisin tappamaan kanan. Keittäjätär Shingirai opasti minulle kädestä pitäen, miten kana tapetaan, höyhennetään, paloitellaan ja mitkä osat olisi sopivaa antaa aviomiehelle ja mitkä lapsille. Tärkein oppimani asia oli se, että yhdestä kanasta syö 15 ihmistä, sillä Afrikassa kaikki jaetaan ja pienestäkin määrästä ollaan aina kiitollisia.

www.zim-orvot.org

EI NÄIN

Teksti: Kata Naaranoja

Verification of Pyongyang's nuclear declaration; six countries agreed in disablement of North Korea's main nuclear reactor by October, signaling another step toward complete disarmament.

The process for North Korea's denuclearization seems to be moving forward, with years of efforts slowly bearing fruit.

Developments in North Korea: Vantage Point, August 2007, vol. 31, no. 8

"Hehän ovat kuin kaksi kamelin kyttyrää!"

Teksti: Sonja Skoglund

Johanna Korhonen,
japanin 1. vuoden opiskelija

Maria Kuittinen,
japanin 3. vuoden opiskelija

Teksti: Sini Häyrynen / Kuvat: Kata Naaranoja

LATTEN LUMOISSA

On hyytävä helmikuinen lauantai. Muun akateemisen maailman yhä nauttiessa hyvin ansaituista unistaan, astuu kolme koehenkilöä laboratorioon. Silmäillen värikkäiden liemipullojen rivistöjä he istuvat odottamaan sohvalle – ja vain varttitunnin kuluttua he päätyisivät kokeilemaan nesteiden vaikutusta omaan elimistöönsä. Mikä kumma saa hedonistisen yliopisto-opiskelijan hylkäämään lämpimän vuoteensa ennen iltapäivää ja osallistumaan biokemialliseen kokeeseen ainejärjestönsä hyväksi?

Maksuton juotava, tietenkin! Kyseessä on Suomeen – joskin toistaiseksi vain lentokentälle – rantautuneen Starbucksin Latte Lab eli lattelaboratorio, jossa asiakkaat saavat itse sekoitella makusiirapeista, kastikkeista ja muista mausteista unelmiensa latten. Ilmaiseksi.

Oli siis väistämätöntä, että ainejärjestön kofeinistit päätyivät paikalle tuona kauniina lauantaina. Henkilökunta ei katsonut karsaasti etuajassa kahvilan penkkejä valtaamaan saapunutta opiskelijakolmikkoa, vaan päinvastoin aikaisti maistelun alkua muutamilla minuuteilla. Kahvit kaadettiin valmiiksi pikkuruisiin pahvimukeihin ja vinkkejä sopivista makuyhdistelmistä sateli: piparminttusiirapilla ja suklaakastikeella saa aikaan mariannemaisen juoman, hasselpähkinäsiirappiin yhdistettynä suklaakastike tuo mieleen Geisha-suklaan. Siirappeja, kastikkeita ja erilaisia ripoteltavia päällysteitä oli tarjolla niin montaa sorttia, että lyhyelläkin matematiikalla voi laskea mahdollisia yhdistelmiä olevan niin paljon, ettei kovinkaan kahvisieppo ehtisi kaikkia maistella loppuvuoden aikana.

Koehenkilömme tekivät toki parhaansa. Tyypillisimpien omena-vaniljakastike- ja minttu-suklaa -yhdistelmien jälkeen päästettiin luovuus kukkimaan kahvikupposissa, joista useimpiin päätyi säädytön määrä sokeria ja runsaasti kermavaahtoa – henkilökunta kun oli auliisti pursottamassa reilun keon jokaisen juoman päälle.

Suosikeiksi valikoituivat tietysti juuri tällaiset ylimakean rajoilla tasapainoilevat sekoitukset: päätoimittaja **Katan** suosikki sisälsi valkosuklaakastiketta, toffeepähkinäsiirappia, reilusti kermavaahtoa, suklaakastiketta ja keksimuruja. Muita voittajia olivat hasselpähkinä-valkosuklaa-karamellilatte ja omenapiirakkamainen, vaarallisen makealta kuulostava yhdistelmä omenasiirappia ja –kastiketta, valkosuklaata, karamellia sekä keksimuruja. Sokerin määrä juomassa vaikutti korreloivan suoraan sen maistuuvuden kanssa, täydentäen kahvin piristävää vaikutusta mitä tehokkaimmin.

Päivän energia- ja kofeiinintarve alkoikin täyttyä noin kolmen piskuisen latten jälkeen. Samoihin aikoihin huomattiin paitsi koehenkilöiden, myös maisteluun aktiivisesti osallistuneen henkilökunnan olevan kumman hilpeitä – reilun kofeiini- ja sokeritankkauksen myötä henkilökunta päätyi venyttämään puolituntiseksi tarkoitettua makukokeilua lähes puoleentoista tuntiin, joskin loppuajasta nautittiin lähinnä paljasta lattea, joka maistui pehmeän aromikkaalta myös ilman humalluttavan makeita lisukkeita.

Maistelusta lähdettäessä hilpeä henkilökunta toivotti makutuomariston uudelleen tervetulleiksi ja lupaili tulevaisuudessa myös perinteisempiä kahvinmaisteluita niille, jotka eivät jostain syystä tahtoisi tankata litraa sokerisiirappia elimistöönsä. Allekirjoittanut voi tosin suositella tätä lämpimästi - Starbucksin Latte Labista kävelee taatusti ulos mitä virkein kahvinystävä, jolle hymyilevät autuaasti niin elämä kuin maisteluun osallistuneet kanssaopiskelijatkin.

Teksti ja kuvat: Lasse Lehtonen

Suntoryn viskeissä kaikun japanilaisuus

Kokemuksia Yamazakin ja Hakushūn tislaamoilta

Japanilaisten japanilaisista raaka-aineista japanilaisille valmistama viski. Tämä tavoite siinsi **Shinjiro Toriin** mielessä, kun hän perusti Japanin ensimmäisen viskitislaamon Yamazakiin vuonna 1923. Tästä alkoi Suntoryn matka yhdeksi viskimaailman huipuista.

Vuonna 1899 perustettu Suntory on yritys, joka on toiminut Japanissa pioneerina lukuisten eri alkoholijuomien valmistuksessa. Yhtiö esimerkiksi teki ensimmäiset japanilaiset tölkkioluet ja onnistui ensimmäisenä Japanissa tuottamaan makeaa viiniä jalohomeen tartuttamista rypäleistä.

Kansainvälisesti Suntory on kuitenkin tunnetuin viskeistään.

Junamatka Kiotosta tai Osakasta on hyvin lyhyt kaupunkien välissä sijaitsevalle Yamazakin tislaamolle, joka toimii keskellä vehreiden vuorten hiljaisuutta. Tislaamo järjestää kaikille avoimia kiertokäyntejä, joissa tutustutaan tislaamon toimintaan sekä tietysti itse viskeihin.

Ei ole sattumaa, että Torii perusti tislaamonsa juuri Yamazakiin. Alue on nimittäin kuuluisa puhtaasta vedestään: täällä esimerkiksi teemestari **Sen no Rikyū** (1522–1591) hioi huippuun teetyylinsä. Japanilaisuus oli alusta asti tärkeä lähtökohta Suntoryn viskeissä. Ensimmäisenä tislaamomestarina toiminut **Masataka Taketsuru** oli kuitenkin saanut koulutuksensa Skotlannissa ja perusti 1930-luvulla oman tislaamonsa Hokkaidōlle. Näin syntyi Nikka, toinen kuuluisa japanilainen tislaamo. Usein sanotaankin, että Nikka tislaa Japanin ”skotlantilaiset”, Suntory taas ”japanilaiset” viskit.

Kiertokäynnin selosteet ovat saatavilla äänioppaana myös englanniksi, rans-

kaksi tai espanjaksi. Viski on selvästi se juomatyyppi, jolla Suntory tähtää myös kotimaan markkinoiden ulkopuolelle. Maailmanvalloituksessa Suntory on myös onnistunut: sen viskit ovat saaneet suurta arvostusta ja keränneet kansainvälisissä viskikilpailuissa palkintoja vuosi toisensa perään.

Tynnyrikypsytyshuoneessa tuoksuvat vahvasti maltaat. Suun kautta hengittämällä maun voi jopa tuntea kielellään.

Viskit jaetaan mallas- ja sekoiteviskeihin (englanniksi single malt ja blended). Mallasviskit valmistetaan yhdellä tislaamolla mallastetusta viljasta, ja niitä on kypsytetty tynnyrissä, mikä tekee niistä maultaan moniulotteisia, tasapainoisia ja tiiviitä. Pulloissa mainittu ikä tarkoittaa nuorinta viskiin käytettyä tislettä. Toisin kuin viini, viski ei enää pullotuksen jälkeen kehity.

Sekoiteviskit taas valmistetaan osittain tai kokonaan mallastamattomasta viljasta, eikä niiden oleteta olevan yhden tislaamon tuotteita. Monet sekoitteet eivät ole kypsyneet tynnyrissä. Tämä ja viljan mallastamattomuus tarkoittaa, että sekoiteviskit ovat raaemman ja yksinkertaisemman oloisia – mutta samalla edullisempia – kuin mallasviskit.

Maailmanvalloituksessa Suntory on myös onnistunut: sen viskit ovat saaneet suurta arvostusta ja keränneet kansainvälisissä viskikilpailuissa palkintoja vuosi toisensa perään.

Tässä mielessä onkin erikoista, että Suntoryn lippulaivaviski Hibiki (響, jap. kaiku) on sekoite. Hibiki kuitenkin päihittää useat korkealuokkaisetkin mallasviskit. Suuri osa sen tisleistä on mallasviskejä, ja jo 12-vuotiaan Hibikin vanhimmat tisleet ovat 30-vuotiaita, mikä tuo viskiin huomattavaa syvyyttä. Hibiki 30 on valittu useissa kilpailuissa maailman parhaaksi sekoiteviskiksi. Monet muistavat Hibikin *Lost in Translation* -elokuvan mainoskohtauksesta.

Hibiki on myös Suntoryn leimallisesti japanilaisin viski. Vaikka tämänkaltaiseen ”japanilaisuuteen” on usein syytä suhtautua pienellä epäluulolla, Yamazakin tislaamolla sen toteutumista voi todista käytännössä. Yksi konkreettinen japanilainen piirre syntyy viskin kypsyttämisestä *mizunarasta* (japanintammi) valmistetussa tynnyrissä. Hibikin etiketti on painettu perinteiselle *washi*-paperille ja sen 24-kulmainen pullo symboloi vanhaa 24-jaksoista aikakäsitystä. 12-vuotias Hibiki kypsytetään umeshu-aprikoosilikööritynnyrissä, mikä on jälleen Japaniin viittaava makupiirre. Itse tislaamolla vierailija törmää shintō-pyhäkköihin, joita ei länsimaisilta tislaamoilta löydy.

WHISKY DISTILLERY
POT STILL
PURE MALT WHISKY
2008
YAMAZAKI

Osa Hibikin tisleistä syntyy Yamazakin tislaamolla, jonka ylpeys on yli 7000 viskiä sisältävä ”viskikirjasto”. Mukana on myös jo markkinoilta poistettuja tuotemerkkejä ja esimerkiksi Suntoryn yksittäisten viskien tisleitä. Kirjaston vieressä toimii tehtaanmyymälä ja viskibaari, jossa voi varsin pientä maksua vastaan maistaa monia erikoisuuksia.

Yamazaki ei kuitenkaan ole Suntoryn ainoa tislaamo.

Vuonna 1973 Suntory perusti toisen tislaamonsa lähelle Japanin eteläisiä Alppeja. Yamanashin prefektuurissa sijaitseva Hakushū on kaukana asutuksesta: lähimpään suureen kaupunkiin Kōfuun on matkaa junalla yli 40 minuuttia, ja itse tislaamoalue ei ole saavutettavissa julkisin kulkuneuvoin. Aivan kuten Torii päätyi Yamazakiin sen kuuluisan veden vuoksi, myös poikkeuksellisen korkealla sijaitseva Hakushūn metsätislaamo perustettiin alueelle, joka on tunnettu vedestään. Hakushūssa toimiikin tislaamon lisäksi luonnonveden pullottamo.

Hakushū on alueena Yamazakia laajempi ja tislaamona varsin poikkeuksellinen. Alueella toimii paitsi tehtaanmyymälä, myös ravintola, valtava viskimuseo sekä lintujensuojelualue, jolla Suntory järjestää kaksi kertaa kuussa myös linturetkiä. Tislaamon rauhoittavassa ilmapiirissä ja huippuluokan tiloissa metsän keskellä on jotain hyvin epätodellisen tuntuista.

Kummallakin tislaamolla käy selväksi, että japanilaiset tavat nauttia viskiä poikkeavat länsimaisista: soodalla jatkettu viski eli *haibooru* (highball) on suosituin nauttimistapa, ja tislaamon oppaan mukaan Hakushūta juodaan Japanissa usein kylmällä, Yamazakia taas lämpimällä vedellä jatkettuna! Mutta nämä nautintatavat eivät ole ollenkaan hullumpia, kunhan ne osaa yhdistää oikeaan viskiin.

Viskinvalmistuksen viimeisessä vaiheessa sekoittajat maistavat jopa satoja näytteitä ja sekoittavat niistä lopullisen tuotteen. Erityisen tärkeä tämä vaihe on Hibikissä, mistä myös muodostuu viskin korkeahko hinta. Sekoitus vaatii terävää makuaistia ja herkkyyttä pienimmillekin vivahteille.

Osin sekoittajista, osin alkuperäistisleistä johtuen Yamazakin ja Hakushūn viskit eroavatkin toisistaan paljon. Yamazakin viskeissä on käytetty useammin mizunara-kypsytystä, ja ne ovat hedelmäisempiä kuin Hakushūn viskit, joissa on usein mukana savuisuutta. Hibiki taas nousee aivan omiin ulottuvuuksiinsa: se pyrkii täyteläiseen, hedelmäiseen ja moniulotteiseen tyyliin. Mistä sitten sattuukaan pitämään, tuntuu uskomattomalta olla paikan päällä todistamassa viskien valmistusta: täällä tislataan myös Alkon hyllylle päätyvät Suntoryn viskit.

Niin, suomalaisten onneksi Alkosta löytyy sekä Yamazaki-, Hakushū- että Hibiki-viskejä, kutakin yhden tuotemerkin verran. Kunkin kohdalla voi kokea, miltä maistuu laadukas japanilainen viski. Kokemuksesta voin kuitenkin kertoa, että tämä saattaa lopulta viedä vaikka keskelle metsää, jossa vuorilta hiljaa kantautuvat kaiut saavat konkreettisen ja kauniin muodon viskilasissa. ●

EARS on Music

text: Kata Naaranoja
photos: Henna Puumala

Evening of the 8th of February. Finnish newscasts all show sceneries and interviews from the Helsinki Music Centre then switch to show snippets and clips of K-pop music videos. There's no sign of the infamous **Gangnam Style**, which, as we all know, swept the world off its feet in 2012. What's going on?

It's **EARS on Music**. EARS stands for Europe-Asia Roundtable Sessions and according to the website is "a new platform focusing on creative industry collaboration between Europe and Asia". Sure enough: the EARS seminar featured Asian music industry professionals from various fields of marketing and publishing and also Finnish songwriters and publishers. CEO of Elements Music, **Tommi Tuomainen**, and **Sami Häikiö** from Music Finland were the moderators of the seminar held in collaboration with Sibelius Academy and Music Finland.

The event kicks off with a little introduction to the topic: promoting Western artists in Asia. How can we make European music popular in the Asian market? And to get a little more specific, how to market Finnish music in Japan, Korea or China?

Marketing your metal

The first guest speaker of the event is **Benny Rubin**, president and co-founder of Yikes Corp based in Tokyo. Yikes creates daily content such as Facebook status updates and tweets for clients that include for example Universal Music.

"A single Western artist being popular in an Asian country must mean Western music in general is popular." This one's a myth gone wrong." In Japan, only 20 % of popular music is Western." Japanese music market is dominated by domestic artists, and only recently some Korean bands have managed to make it big. Benny describes it as a fraction of fans: just like in Finland, only a certain group enjoys metal. Of that group, only a smaller group listens to death metal. It's a niche market. In Japan, listening to Western music would be like listening to

heavy metal in this comparison: you're a hipster for knowing the name of that song in that commercial. With such a tiny following it's difficult to find a way to target that audience – and even more so when trying to expand the fanbase to create new fans.

One of the problems, as we already might have guessed and as Benny mentions, lies in the language barriers. Information about Western artists in, say, Japanese, tends to be scarce and there is an obvious lack of published articles. The system to create demand is broken when one can't find up-to-date information to keep fans hooked.

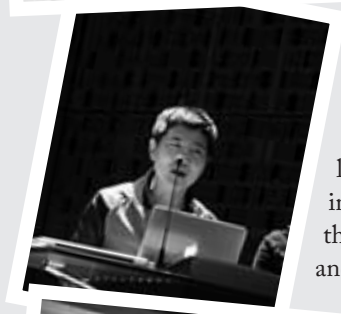

Something that goes beyond language are cultural aspects. Sub-genres of fans exist in communities and one of these is the "cultural subculture". It goes beyond the music, finding interest in symbolism or other such details. Benny uses the Nordic cultures as a fitting example: in Japan, Nordic cultures have their foot in the door, attracting interest on the fields of design, fashion, you name it. If we combine this with music, Benny describes, we might just as well end up successfully selling an artist whose music is great to listen to while doing your Nordic knitting.

Why does Nordic metal sell in Japan, then?

"It's epic" is Benny's reply. Compared to for example American metal music, the Nordic variety is all about epicness, and something about it taps to the liking of the Japanese. The language bears little significance.

Rock in China

Next up in the seminar is **Yang Yu**, head of International, co-founder of Chinese music publication Painkiller Magazine, creator of rockinchina.com and conductor of projects such as the Midi Festival. His speech introduces us to where China is with music today, and how international artists are promoted in China.

Yang Yu agrees with Benny's point about language barriers by telling about the creation of the Painkiller Magazine and establishing music databases in Chinese. He describes how difficult it was finding information in Chinese about international artists – but also how impossible it used to be the other way around, too. Thus in 2003 he set up what is currently the largest database in English about Chinese rock and alternative music. Originally the wiki only focused on rock music, but has since expanded to include traditional and popular music as well.

Younger generations since the mid-80s are now learning more and more

about Western music and with this, rock music has become something cool. China has opened up so fast that older generations can't keep up with the change.

"Compared to the past, kids have different demands", he describes as he speaks about promoting Nordic artists in China. "Something about the North is hip."

A big problem with international artists performing in China is that the Chinese television and radio are state-owned, and thus do not need to pay royalties. Not only this, but the equipment on set tends to be of a lower quality. Artists might ask whether the set has all the required equipment, only to find that while it exists, it's much too poor to produce what they're used to, which in turn makes appearances low quality and less charming (and talk about not getting paid enough). It creates an unfortunate loop: live appearances create sales, but the lack of good equipment makes appearances less and less frequent.

He happily points out, "Finnish music is greatly enjoyed by Chinese hipsters."

Songwriters' dreams come true

After the small break the seminar moves on to discussing Finnish songwriting and marketing to Asia. Tommi Tuomainen and Sami Häikiö take the stage. Alongside them speaks songwriter **Risto Asikainen**, well-known by Finns for the **Nylon Beat** songs – and famous amongst K-pop fans for writing various songs for Korean pop artists.

Asikainen is among the first Finns to have sold songs to the Asian market: what we know as Nylon Beat's "Rakastuin mä looseriin" is known in South Korea as the girl group **S.E.S**'s "Dreams Come True". During the interview he tells the story of how the song ended up being sold to one of the biggest entertainment labels in South Korea, SM Entertainment. Only much later did Asikainen learn that it certainly wouldn't be the last song he'd sell to South Korea.

The three speakers all agree that the world and music market is constantly changing. Especially in South Korea new artists debut constantly and tomorrow's music might not match the music of today at all.

How are K-pop songs created?

Music for the Asian market is highly planned from the beginning. Songs are created as products and written together in groups, taking into account the artists' styles or differences within the group in question as well as choreographies for the groups' dances. Labels instruct the creation, giving guidelines for what they want, and a member of the label usually sits through the process with the writers. Oftentimes songs are written in a matter of days. A single song might contain quite a lot of variation depending on the style of members of a group: for a 9-member girl group a single song might contain nine different variations of style, one for each member.

K-pop might just be the next big thing. It's still an underground movement that younger generations come across by themselves. Tuomainen says the future of Korean pop could go in any direction, though, as it's constantly developing and changing. He's certain that some of it might work abroad and

even gain footing. Will it appear out of nowhere? Will some of it just hang about or perhaps become mainstream? It's impossible to tell.

All the way from Korea

The last three speakers of the event are **Iris Choi** from Universal Music Publishing, **Jaden Jeong** of Woollim Entertainment, and **Sungjin Park** of JYP Entertainment.

Iris Choi works as the copyright and creative manager of Universal Music Publishing in South Korea, thus working closely as an A&R manager for large labels such as SM Entertainment, JYP Entertainment and more.

Iris tells that Korean labels are more and more open to work with international writers. She participated in arranging songwriting camps for example in Norway and even in Helsinki. During these events, many incoming hits were created. Camps such as these are phenomenal for networking and getting to know other writers and publishers.

What does Iris think about international writers working with Korean labels?

"It doesn't mean getting rid of Korean colours", she says, explaining that it's important to work together to discover unique sounds for the best songs. Labels support writers and want to hear more international sounds. When it comes to knowing writers, Korea can be very personal: labels want to figure out every writers' personal colours and styles, and often come back to work with the same writers for the same artist's music.

Next up is Jaden Jeong, chief A&R at Woollim Entertainment. Originally a K-pop blogger, he has worked at various entertainment companies and with major artists. Woollim is known for managing such groups as indie rock band **Nell** and performance duo **Tasty**.

Jaden gives a brief analysis of the styles of top 100 K-pop songs of 2012. He says that K-pop definitely looks to export. When asked whether Woollim would like to manage more indie-style artists such as rock and hiphop groups, his answer is a certain yes.

"While other labels' focus is more on dance, Woollim sees a good chance in selling indie style and different genres."

Sungjin Park, chief A&R manager of JYP Entertainment, is the last speaker of the seminar. JYP has been an active label for over 10 years, and has branches in the United States, China and Japan as well. The label works to create entertainment content through global networks, constantly expanding into online and mobile segments in both domestic and international markets. He gives listeners introductions to some JYP artists.

The event ends with networking and coffee. Curious about something Iris Choi has said, I sneak to pry for more details about my favourite group's comeback song. Ten o'clock news on channel 4 shows a long clip of **SHINee**'s Sherlock from a year back. Maybe K-pop is slowly reaching the rest of the world, but it's going to take a while for sure. In the meanwhile, it's back to childhood with Nylon Beat stuck in my head.

EARS seminar
8th of February, 2013 in Musiikkitalo
www.ears.asia

Ystävyysseurat kartalla

Ystävyysseurojan liitto ry:n sivuilla listataan 26 aloihimme liittyvää ystävyysseuraa. Niistä YSL:n tietojen mukaan vanhin on Suomalais-Japanilainen Yhdistys ry (1935) ja nuorin Marokon Ystävät Suomessa ry (2005). Samoin YSL:n tietojen mukaan seuroista jäsenmäärältään suurin on Japania ry (n. 1200) ja pienin Suomi-Swazimaa Yhdistys ry (n. 20).

1 Arabikansojen ystävyysseura ry AKYS • **2** Ikebana International Helsinki Chapter ry • **3** Japania ry • **4** Japanilaisen kulttuurin ystävät ry • **5** Kambodzhan ystävyysseura ry - KAMYS ry • **6** Suomalais-Arabialainen yhdistys ry • **7** Suomalais-Japanilainen Yhdistys ry • **8** Suomi - Korean Tasavalta-yhdistys ry • **9** Suomi-Intia-Seura ry • **10** Suomi-Kazakstan seura ry • **11** Suomi-Korea seura ry • **12** Suomi-Mongolia seura ry • **13** Suomi-Nepal -seura ry • **14** Suomi-Turkki-Kulttuuriseura ry • **15** Suomi–Israel Yhdistysten Liitto ry • **16** Marokon Ystävät Suomessa MYS ry • **17** Suomen-Afrikka-seura ry • **18** Suomi-Benin-ystävyysseura ry • **19** Suomi-Etelä-Afrikka seura ry • **20** Suomi-Kenia Seura ry • **21** Suomi-Mali Seura ry • **22** Suomi-Mosambik Seura ry • **23** Suomi-Namibia-Seura ry • **24** Suomi-Swazimaa yhdistys ry • **25** Suomi-Tansania seura ry • **26** Suomi–Kiina-seura

Teksti ja kuva: Laura Mursu

Lähi-idän opiskelijoiden kanssa kahvilla

Eräänä kylmänä mutta kevättä enteilevänä päivänä pääsin haastattelemaan Lähi-idän opiskelijat ry:n puheenjohtajaa **Reeta Metsästä**, rahastonhoitajaa **Henri Virtaa** ja viestintävastaavaa **Sonja Mitroshinia**. Metsänen ja Virta ovat maailmanpolitiikan opiskelijoita, kun taas Mitroshin Venäjän kielen ja kulttuurin pääaineopiskelija. Heitä kaikkia yhdistää intohimo Lähi-itään; sen kulttuureihin, kieliin ja ajankohtaisiin tapahtumiin.

Idea Lähi-idän opiskelijat ry:stä syntyi Tel Avivin rannoilla marraskuussa 2011, ja järjestö perustettiin jo vuodenvaihteessa. Tätä nykyä jäseniä on noin 70. Karavaanista poiketen Lähi-idän opiskelijat ry on poikkitieteellinen yhteisö. Sen tarkoituksena on koota eri alojen Lähi-idästä kiinnostuneet opiskelijat yhteen ja kartoittaa eritoten työelämän saloja. Työelämäpaneelien lisäksi järjestö organisoi mm. opintopiirejä kuten aamiaisarabiaa, kaunokirjallisuuden lukupiiriä sekä ravintoloissa ja elokuvissa käymisiä. Metsänen kommentoi, että vaikka Helsingin Lähi-idästä kiinnostuneiden piirit ovat paljon pienemmät kuin muissa eurooppalaisissa pääkaupungeissa, ne ovat silti suurempia kuin voisi luulla. Lähi-idän opiskelijat ry tuokin blogissaan esille mm. Helsingin lähi-itämaisia ravintoloita, joita on vaikea löytää sattumalta.

Järjestön perustaminen ja pyörittäminen on ollut yllättävän helppoa, eikä ole vaatinut paljon byrokratiaa. Metsänen, joka oli juuri itse palannut Iranista, nosti isoimmaksi ongelmaksi internetyhteyksien ajoittaisen epäluotettavuuden Lähi-idän alueella: Lähi-idän opiskelijat ry:n hallitus on sinänsä suurikokoinen,

Lähi-idän opiskelijat ry:n puheenjohtaja Reeta Metsänen (vas.), viestintävastaava Sonja Mitroshin ja rahastonhoitaja Henri Virta

mutta osa heistä on aina joko reissun päällä tai pakkaamassa ja siten useimmiten täysin yhteydenpidon ulkopuolella. Tästä huolimatta järjestö on saanut jo paljon aikaan: työelämäpaneelit ovat kohottaneet toiveikkuutta työelämää kohtaan ja tammikuinen opintomatka Tunisiaan oli vallan onnistunut. Tunisian matkalla Lähi-idän opiskelijat tapasivat mm. bloggareita, toimittajia, politiikkoja, ihmisoikeusjärjestöjen edustajia sekä muita kansalaisyhteiskunnan vaikuttajia.

Metsänen, Virta ja Mitroshin ovat pääosin tyytyväisiä yliopiston tarjoamaan Lähi-itään liittyvään opetukseen, vaikka toivoisivat sen olevan käytännönläheisempää. Yliopistolla on vaihto-ohjelma Egyptiin ja Israeliin, mutta muuallekin pääsee omin päin. Syyria oli aiemmin arabian opiskelun keskus, mutta on menettänyt asemansa viimeaikaisten levottomuuksien takia. Syyrian tilanteesta on koitunut muitakin vaikeuksia Lähi-idästä kiinnostuneille: kun jossain päin Lähi-itää on levotonta, useimmat yleistävät koko Lähi-idän tilanteen olevan samanlainen. Metsäseltäkin oli kysytty että ”Miten sinä sinne Iraniin uskallat mennä kun Aleppossa on rauhatonta?”.

Tulevaisuudessa Lähi-idän opiskelijat ry pyrkii pääsemään eroon helsinkikeskeisyydestä laajentamalla toimintaansa muille paikkakunnille. Myös tiukempi yhteistyö Karavaanin kanssa on toiveissa. Kuten Virta huomauttaa, Lähi-idän opiskelijat ry:n toiminnan lähtökohtana on toteuttaa jäsentensä käytännön toiveita, joten aktiivinen jäsenyys on hyvä tapa kehittää järjestön toimintaa haluamaansa suuntaan.

lahiidanopiskelijat.wordpress.com.

Teksti: Lasse Lehtonen

Finnish-Japanese Contemporary Music Society

Logo: Chiyoe Lindfors

Finnish-Japanese Contemporary Music Society (FJCMS) perustettiin helmikuussa 2012 lisäämään japanilaisen taidemusiikin tunnettuvuutta Suomessa niin musiikillisesti kuin tiedollisestikin. Käytännössä tämä tarkoittaa, että yhdistyksen toimintaan kuuluu konserttien sekä japanilaista musiikkia käsittelevien luentojen ja muiden yleisötilaisuuksien järjestäminen, tulevaisuudessa mahdollisesti myös julkaisutoiminta. Samalla yhdistys pyrkii vastaavasti tekemään suomalaista musiikkia tunnetummaksi Japanissa ja toimii tässä tiiviissä yhteistyössä Japan Finland Contemporary Music Societyn kanssa. Tähän mennessä FJCMS on osallistunut useiden Japani-aiheisten konserttien järjestämiseen ja oli mukana myös Korsholman musiikkijuhlilla 2012, joiden päävieraana oli Japan Finland Contemporary Music Societyn puheenjohtaja, säveltäjä **Toshi Ichiyanagi**. Yhdistyksen ovat perustaneet joukko suomalaisia säveltäjiä, muusikoita ja tutkijoita, joita yhdistää rakkaus musiikkiin ja Japaniin. Yhdistyksen puheenjohtajana on toiminut alusta asti professori **Seppo Kimanen**.

Teksti: Tanja Neuvonen ja Laura Lamberg
Kirjoittajat ovat AIESEC Helsingin yliopisto ry:n jäseniä

Tarina AIESEC:sta:

haasteita ja itsensä löytämistä

Oletko koskaan pohtinut, miksi opiskelijajärjestöaktiivit käyttävät aikaansa toimintaan, josta ei saa palkkaa? Oletko kuullut AIESEC:sta? Tämän jutun luettuasi sinulla ei välttämättä ole enää paluuta. Sinua on varoitettu. Saatat nimittäin inspiroitua ***Liisa Fiskaalin*** *harjoittelukokemuksista Roomassa tai AIESEC Helsingin yliopisto ry:n puheenjohtajan* ***George Lapinlammen*** *sanoista, miten AIESEC on muuttanut hänen käsitystään itsestään.*

AIESEC on yhdessä tekemistä ja tavoitteiden asettamista. George Lapinlampi on kuvassa toinen oikealta.

Näihin aikoihin vuosi sitten pohdin mitä tekisin tulevana kesänä. Samaan aikaan sain yliopiston sähköpostiini viestin, jossa esiteltiin vapaaehtoisohjelmia ulkomailla tarjoavaa opiskelijajärjestöä. Tuo järjestö oli AIESEC. En ollut koskaan kuullut AIESEC:sta, mutta työskentely ulkomailla tuntui kiinnostavalta vaihtoehdolta. Mutta vastaan tuli ongelma nimeltä elämä ja kesä Malesiassa jäi kokematta. Sain kuitenkin sähköpostiini uuden viestin: ”Unohtui sanoa silloin tapaamisessa, että meidän jäseneksi voi liittyä ja toimintaan tulla mukaan koska tahansa…”. En kuitenkaan aluksi ollut kauhean innostunut ajatuksesta, sillä siskollani oli tuossa vaiheessa useamman vuoden kokemus ainejärjestötoiminnasta ja tiesin, ettei se aina niin kovin auvoista ole. Jotenkin päädyin kuitenkin mukaan toimintaan enemmän nykyisten jäsenten sinnikkyyden kuin oman sisäisen paloni ansiosta. Historia tunnetusti tahtoo toistaa itseään, joten en ole ainut AIESEC n toimintaan hieman vahingossa ajautunut henkilö. Näin kävi myös puheenjohtajallemme George Lapinlammelle.

”Kaikki vaan kääntyi ympäri ja minusta tuli jäsen. Ennakko-odotukseni olivat tylsyyden, skeptisyyden ja väärän asenteen sekoitusta. Siis miten ylipäätään joku voi päätyä vastoin tahtoaan sellaiseen järjestöön niin kuin AIESEC”, Lapinlampi pohtii.

Sisäinen liekki

Mitä me sitten AIESEC:ssa teemme? Työskentelemme tiimeissä, luomme verkostoja, järjestämme konferensseja ja ennen kaikkea pyrimme kannustamaan ihmisiä löytämään sisäisen potentiaalinsa. Lapinlammen mukaan hän on AIESEC:ssa toimiessaan muuttunut epävarmasta pojasta ihmisten edessä suvereenisti esiintyväksi puhujaksi.

”Olen käytännössä AIESEC:n kautta elänyt elämäni vuoden. AIESEC:n toiminta on sytyttänyt minussa jotakin sellaista, mikä oli joko heikosti palamassa tai sammuneena ennen sitä: nimittäin yrittämistä. Nyt tosissani jaksan uskoa omiin kykyihini, ajatella isosti ja käsitellä globaaleja haasteita kuin myös arkipäivän yksinkertaisia asioita. Ja vaikka en olisikaan vielä toteuttanut omaa potentiaaliani kokonaisuudessaan, niin tiedän että se on olemassa, ja se antaa minulle itsevarmuutta. Se on aivan huikea tunne”, Lapinlampi vahvistaa.

Kaikki tiet vievät Roomaan

On paljon opiskelijoita, jotka ovat olleet työharjoittelussa AIESEC:n kautta. Yksi heistä on Liisa Fiskaali. Hän lähti viime syksynä vapaaehtoistyöhön kahdeksaksi viikoksi Roomaan. Fiskaalin tehtävänä oli antaa englannin kielen opetusta 13–18-vuotiaille nuorille, erityisenä teemana kulttuuri eri muodoissaan. Opetusryhmiensä kanssa Fiskaali pohti muun muassa kansallista identiteettiä, stereotypioita ja kulttuurien monimuotoisuutta. Harjoittelu tarjosi Fiskaalille myös haasteita, joita ei välttämättä Suomessa kohtaa.

”Luokkahuoneet olivat suomalaisesta näkökulmasta tosi vaatimattomia, ei diaprojektoreita tai muuta elektroniikkaa, käytössä oli ainoastaan liitutaulu. Joutui käyttämään aika paljon luovuutta mielekkäiden metodien ja välineiden keksimiseksi. Oppilaiden englannin

kielen taitotaso vaihteli todella paljon, joten välillä myös kommunikointi tuotti ongelmia", Fiskaali kertaa harjoittelun aikana kohtaamiaan haasteita.

Harjoitteluaikaan mahtui Fiskaalille myös monia unohtumattomia kokemuksia joista yksi oli se, kuinka hänet toivotettiin ensimmäisenä työpäivänä tervetulleeksi.

"Luulin ensimmäisenä työpäivänäni meneväni vain oppituntien pitoon, mutta koko koulu olikin kutsuttu auditorioon toivottamaan minut tervetulleeksi", Fiskaali muistelee mieleenpainunutta tapahtumaa.

"Myös projektin päätöstapahtuma ja sen valmistelu yhdessä luokkien kanssa oli unohtumaton kokemus: leivoimme yhden ryhmän kanssa joulutorttuja opettajakollegan luona ja toisen ryhmän kanssa valmistelimme tiernapoika-tyyppistä esitystä", Fiskaali luettelee harjoitteluajan kokemuksiaan.

Ennakkoluulot kumoon

Fiskaalilla on vahva tunne siitä, että AIESEC-harjoittelun tavoite, positiivisen muutoksen tuominen yhteisöön, onnistui ja myös itse koulu oli niin tyytyväinen projektin tuloksiin, että se aikoo jatkossakin työllistää kansainvälisiä harjoittelijoita.

"Kurssi tarjosi oppilaille uudenlaista motivaatiota englannin opiskeluun, kun he saivat mahdollisuuden nähdä englannin kielen ensisijaisesti kommunikaatiovälineenä sen sijaan että he suhtautuisivat siihen vain oppiaineena. Oppilaat olivat myös hyvin kiinnostuneita Suomesta ja suomalaisesta kulttuurista, joten uskon tuntien olleen myös kulttuurillisesti avartavia", Fiskaali selventää projektin tuomia vaikutuksia oppilaiden elämään.

Harjoittelu Italiassa oli Fiskaalille suuri oppimisprosessi, jossa pääsi sukeltamaan toisenlaiseen kulttuuriin ja koulutusjärjestelmään. Myös se, että hän asui harjoitteluajan kahdessa italialaisessa perheessä, avasi italialaisten arkea uudella tavalla ja helpotti kulttuurin ymmärtämistä.

"Työ ja arki näyttivät maasta erilaisen puolen kuin mihin turistina olin tottunut", Fiskaali kertoo omien ennakkoluulojensa rikkoutumisesta harjoittelun aikana.

Tuntematon tulevaisuus

Palataan sitten hetkeksi omaan tarinaani. Miten kävi sille tytölle, joka hieman vastentahtoisesti lähti aluksi mukaan AIESEC:n toimintaan? Minut valittiin pari viikkoa sitten AIESEC HY:n toimikuntaan ja olen myös konferenssitoimikuntamme jäsen. Mikä sai aikaan tämän käännöksen? AIESEC on omasta henkilökohtaisesta näkökulmastani osoittautunut yhteisöksi, jossa toisia jäseniä tuetaan ja kannustetaan. AIESEC tarjoaa myös ympäristön, jossa voi rikkoa omia ennakkoluulojaan muista kulttuureista. Mitä sinä tiedät esimerkiksi vietnamilaisesta kulttuurista? AIESEC:n ansiosta tiedän ainakin sen, että sieltä tulee todella mukavia ihmisiä ja suomalainen pystyy lausumaan vietnamia virheettömästi, vaikkei ymmärtäisikään sanomaansa. Se on jo alku ystävyydelle ja ymmärrykselle.

"AIESEC:ssa tärkeintä on kehittyminen ja kehittäminen. Kukaan meistä ei ole täydellinen, mutta AIESEC:n

jälkeen jokainen on varmasti täydellisempi", Lapinlampi selventää AIESEC:n merkitystä.

Oma AIESEC-tarinani on vielä alussa ja sen luvut ovat kirjoittamatta. Jos raapustaisin tämän saman jutun vuoden päästä uudelleen, se olisi varmasti omalta kohdaltani erilainen ja täynnä uusia kokemuksia. Kuitenkin niin George Lapinlammen kuin myös Liisa Fiskaalin kokemukset osoittavat, että AIESEC voi muuttaa ihmisen elämää. Se voi tehdä ujosta ja päämäärättömästi leijuvasta pojasta hyvän johtajan.

"Arvoni ovat vaihtuneet AIESEC:ssa saamani kokemuksen mukana ja nyt uskallan rohkeasti ilmaista omat arvoni häpeämättä", Lapinlampi painottaa. "Haluaisin suositella AIESEC:ia kaikille, jotka välittävät siitä mitä maailmassa tapahtuu ja haluavat muuttaa maailmaa parempaan suuntaan. Meidän sukupolvellahan on vastuu, kenellä muullakaan", Lapinlampi vielä jatkaa.

Haluaisin suositella AIESEC:ia kaikille, jotka välittävät siitä mitä maailmassa tapahtuu ja haluavat muuttaa maailmaa parempaan suuntaan.

AIESEC tarjoaa myös mahdollisuuden tutustua vieraisiin kulttuureihin pintaa syvemmältä, kuten Fiskaalin tapaus osoittaa.

"Jos ei pelkää haasteita ja haluaa kansainvälistä työkokemusta, kannattaa tutustua AIESEC:n tarjoamiin mahdollisuuksiin", Fiskaali tiivistää oman harjoittelukokemuksensa.

Ajatuksia isosta ja pelottavasta vastuusta

Mitä kautta ikinä päädytkään AIESEC:iin, vahingossa, ystävän suosituksesta tai omasta aloitteesta, kokemus tulee varmasti muuttamaan omaa elämääsi. Kuten Lapinlammen ja Fiskaalin tapauksessa, muutos on vain hyvästä eikä sitä tarvitse kammoksua. Se voi antaa sinulle mahdollisuuden löytää itsesi – ja eikö se ole juuri sitä, mitä jokainen koko elämänsä ajan etsii.

"Itselläni on uskomaton tunne siitä, että olenko oikeasti sama ihminen, jonka tunsin vielä pari vuotta sitten. Ihminen, jolla ei ollut tavoitteita eikä suuntaa elämässä", Lapinlampi pohtii omaa muutosprosessiaan.

AIESEC: n kautta voi saada paljon vastuuta, mutta samalla se mahdollistaa omien rajojen koettelemisen.

"Minulle johtajana jossakin uudessa projektissa on aina huikeinta se ensimmäinen hetki, kun ymmärtää, että nyt tämä kaikki on oikeasti omalla vastuulla... oh shit... mihin tulikaan lupauduttua taas", Lapinlampi tiivistää.

Oh shit, voisiko tätä juttua lopettaa enää paremmin.

aiesec.fi/hy

Suomen ikkuna Taiwaniin

Teksti: Alli Palojärvi

*Taipein edustuston edustaja **Angela Lin** ja viisumeista vastaava kolmas sihteeri **Ethan Liao** marssivat Japanilaiseen ravintola Kotoon. Vasta kolme kuukautta Suomessa viipynyt edustaja Lin näyttää sopeutuneen tänne jo hyvin ja vaikuttaa vallan kiinnostuneelta Suomesta, vaikka sää onkin taiwanilaisen mielestä turhan kylmä.*

Edustuston toimintaa

Taipein edustusto sijaitsee World Trade Center Helsingissä ja sen toiminta on pohjimmiltaan samanlaista kuin minkä tahansa suurlähetystön, mutta poliittisten seikkojen vuoksi sen nimi ei ole lähetystö. Kiinan tasavalta loi diplomaattiset suhteet Suomen kanssa vuonna 1923. Ne katkesivat 1950-luvulla Suomen tunnustaessa Kiinan kansantasavallan. Toimintansa Taipein edustusto aloitti 1990-luvulla. ”Toimistomme on pieni, meitä työskentelee täällä yhteensä neljä henkeä minä mukaan lukien”, Lin kertoo ja toteaa myös, että ”valitettavasti Aasian tutkimuksen opiskelijoille meillä ei näin ollen ole tilaa esimerkiksi harjoittelua varten”. Muita mahdollisuuksia opintojen edistymiselle edustajisto kuitenkin tarjoaa. Traditionaalisin merkein kirjoitetusta kiinasta kiinnostuneille edustustolla on kirjasto, jossa on muun muassa taiwanilaisia kiinan oppikirjoja, romaaneja sekä mielenkiintoisia matkaoppaita. Taiwanin opetusministeriö tarjoaa edustuston kautta stipendejä Taiwaniin opiskelemaan haluaville. Näitä stipendejä on kaksi, joista toinen on mitä tahansa kokonaan Taiwanilla suoritettavaa tutkintoa varten ja toinen on stipendi kiinan opiskelua varten 3–12 kuukaudeksi.

Taiwanilaiset ja suomalaiset

Opiskelu ja kaupankäynti ovat yleisimmät syyt, miksi suomalainen päätyy Taiwaniin. Suomalaisten suosimaksi turistikohteeksi Taiwan ei ole noussut. Suurin osa Taiwanilla käyvistä turisteista onkin kotoisin sen läheisistä maista, kuten manner-Kiinasta ja Japanista. Tällä hetkellä Taiwan pyrkii solmimaan sopimuksen working holiday -viisumeista Suomen kanssa. Työelämästä puhuttaessa Lin päätyy pohdiskelemaan, että ”suomalaisten on helpompi aloittaa yritys Taiwanilla kuin taiwanilaisten Suomessa”. Taiwanilaisten liikemiesten Suomessa kohtaamia haasteita ovat kielimuuri, valtionvirastojen tehottomuus, suuri määrä lakeja sekä määräyksiä, vahvat liitot, verotus ja – tietenkin – talvella sää.

MANHUNEN

KIINNOSTAAKO POHJOIS-KOREA?

Suomi-Korea-seura ry. on puoluepoliittisesti riippumaton ystävyysseura, joka toimii Suomen ja Korean demokraattisen kansantasavallan ystävyyden lujittamiseksi.

Tsekkaa netistä: **www.suomikorea.net** tai tilaa ilmainen näytenumero Korean ystävät -lehdestä (juha.kieksi@saunalahti.fi)

Kesätyö

Teksti: Joonas Kirsi

On jälleen kevät. Talven lumet solisevat pois pirtsakoina puroina ja tirpuset piipittävät puiden oksilla. Oman lisänsä äänimaailmaan tuo myös etupäässä Hoasin vuokra-asunnoista kantautuva hiomakoneen ulina. Opiskelijat ne siellä taas työstävät CV:itään kuntoon kesätyöhakemuksia varten.

Kesäkauden alkaessa voi tuntua ihan mukavalta keskittyä vaihteeksi työntekoon, mutta syksyn saapuessa moni on pelkästään iloinen voidessaan jättää työvaatteet eteisen lattialle ja nostaa tenttikirjan takaisin käteen. Tutkimusten mukaan Suomen työelämässä voidaan nimittäin huonosti. Työ polttaa nykyään ihmisen loppuun nopeammin kuin menestys rocktähden, ja kaiken huipuksi juuri kesätyössä toteutuu meitä akateemisia sekatyöläisiä vaivaava määräaikaisuuden vitsaus. Työsuhdehan solmitaan vain kesän loppuun, minkä jälkeen kilometritehtaalle joutuu varmasti. Töiden jatkuvuudesta edes seuraavana vuonna ei ole mitään takeita, ja vakinaisesta kesätyöläisen virasta on turha edes haaveilla. Ei siis ihme, että syksyisin yliopistojen käytävillä vallitsee täysi hurmostila, kun työnteon piinasta päässeet opiskelijat hyväilevät naama näkkärillä kurssioppaitaan ja naksuttelevat varpaat ilosta kippuralla ilmoittautumisia Weboodiin.

Tätä taustaa vasten Arkadianmäeltä kantautuvat tuomiopasuunan törähdykset opintotuen kiristämisestä ovat erityisen huolestuttavia. Uudistusten tavoitteena on mystisellä tavalla motivoida opiskelijoita valmistumaan ottamalla näiltä rahat pois, ja epäilemättä myös hätistellä näitä jo varhaisessa vaiheessa ulos kirjastoista integroitumaan ja verkostoitumaan. Päättäjien järkeily tukien leikkaamisen suhteen tuntuu olevan pahasti metsässä, mutta eipä ole järkeä integroimisessakaan. Eikö se nyt ole selvä asia että opinnot viivästyvät, jos opiskelijan annetaan maistaa ennakolta nykypäivän työelämää?

Nykyisellään opintoaikojen lyhentäminen ilman työelämän ongelmiin puuttumista vaatisi päättäjiltä suorastaan herkuleaanisia urotekoja, eikä sellaisten kanssa auta kitsastella. Siksi leikkaamisen sijasta opintoetuuksien määrät tulisi tuplata, eikä haitaksi olisi sijoittaa varmuuden vuoksi paria miljardia euroa aidattujen kampusalueiden rakentamiseen. Ratkaisu on nimittäin helppo: ei päästetä opiskelijoita vahingossakaan kosketuksiin työelämän kanssa. Tällä keinolla opintoihin keskittyminen helpottuisi, työelämämyönteinen propaganda purisi ihan uudella tavalla ja opiskelijat palaisivat loppuun vasta työllistymisen jälkeen. Valmistumisesta ja töihin menosta saataisiin brändättyä positiivisia asioita, johon opiskelijat saattaisivat alkaa jopa itse pyrkiä. Parhaassa tapauksessa vasta kampusparatiisin porttien kumahdus tuoreen maisterin selän takana herättäisi epäilyksen, että nyt tuli möhlittyä.

Hei, Marianna! Mitä kuuluu?
Kiitos, oikein hyvää, kevät on lempivuodenaikani!

Pikkulinnut kertoivat, että harrastat papukaijoja ja pärjäät kuulemma hankalienkin lintujen kanssa. Kuulostaa ihan normipäivältä laitoksella. Mitä olet oppinut papukaijoilta?
Otamme kotihoitoon kaikenlaisia lemmikkejä ja siinä on oppinut käsittelemään hankaliakin tapauksia.

Haastavin ei edes ollut rottweiler-uros, jonka perässä poikani raahautui maassa lenkillä, koska koira pelästyi höyhentä.

Olet erikoistunut undulaatteihin. Miksi undulaatit ovat ylitse muiden papukaijojen? Ovatko ne älykkäitä?
Undulaatit ovat erittäin älykkäitä ja oppivaisia. Ne tulevat kutsuttaessa, menevät häkkiin kun on tarvis, oppivat kaikenlaisia temppuja kuten vaikkapa noutamaan pallon. Ne tuntevat myös oman nimensä, undulaattiemolla on itse asiassa oma nimi jokaiselle poikaselleen.

Olet myös kahden ala-asteikäisen lapsen äiti. Kummat ovat helpompia saada järjestykseen, omat lapset vai taistelevat professorit?
Professoreille on vaikeampi antaa tukkapöllyä, **Juha Janhusella** esimerkiksi ei ole hiuksia. Jäähytuoli minulla on käytössä kansliassa, professorit tulevat sinne ihan oma-aloitteisesti rauhoittumaan.

Kysyin aikoinaan Maria Collianderilta samaa: Onko yksi olennainen osa AAKK:n amanuenssina toimimista jokin Marianimen johdannainen ja sukunimi, jota kukaan ei osaa lausua saati kirjoittaa?
Kyllä. Työhaastatteluun on turha haaveillakaan pääsevänsä, jos etunimi alkaa muulla kuin M-kirjaimella. Suomalaisperäinen sukunimikään ei tule kysymykseen amanuenssilla (vrt. **Halen**, **Akar**, **Colliander**).

Sukunimesi tarkoittaa turkiksi sisukasta susivuorta. Oletko nimesi mittainen nainen?
Amanuenssin tärkein ominaisuus on sisukkuus, muuten ei pärjää.

Lopuksi, kerro meille mikä on hyvän elämän salaisuus.
Rakkaus kaikkea inhimillistä kohtaan ja itse elämään.
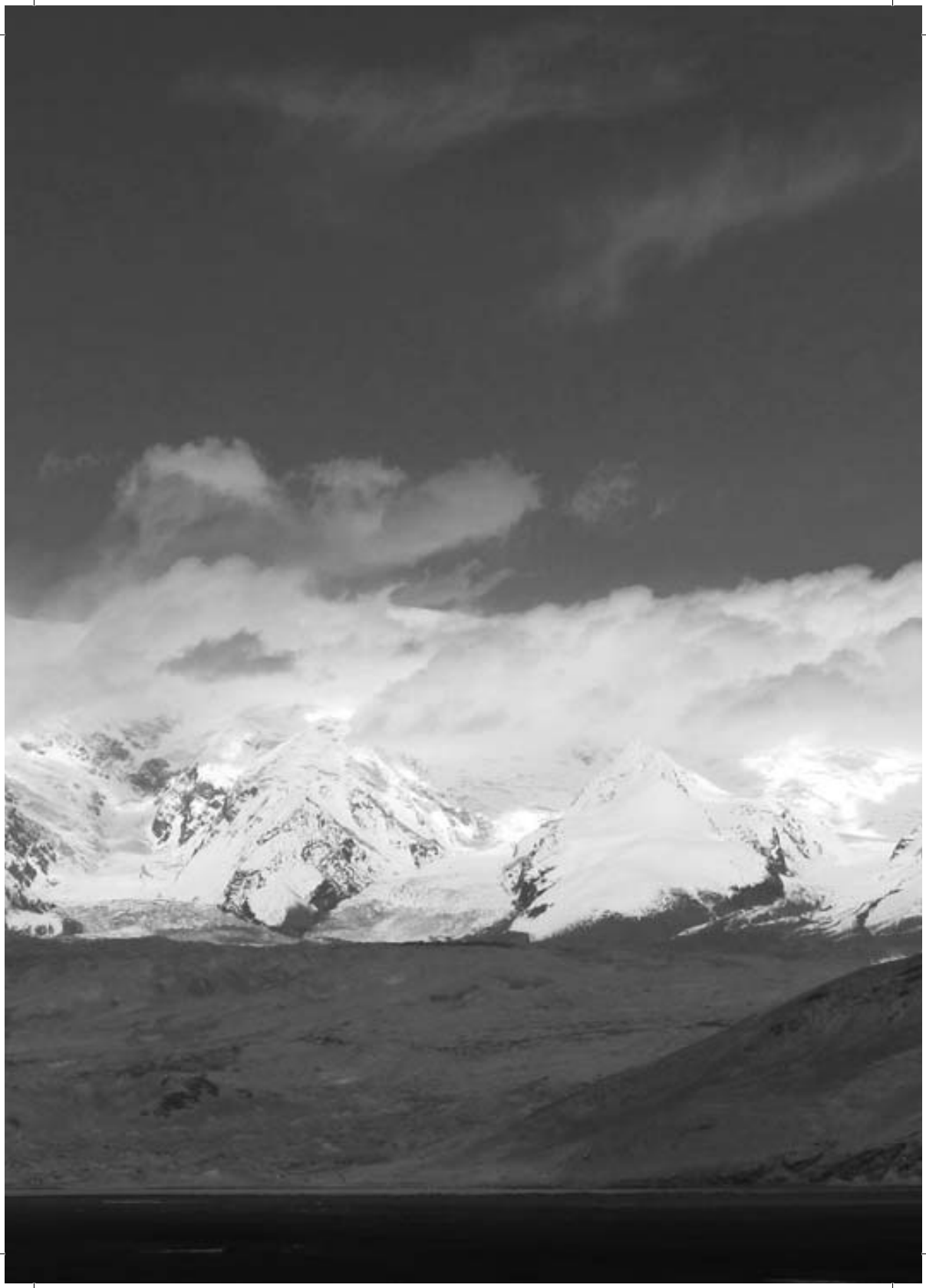
Teksti: Mia Meri ja
Marianna Yilmazkurtdag
Kuva: Laura Mursu